

Değerli okuyucularım bugün ilk defa beni aşan bir konuyla karşınıza çıkıyorum. Yazılarımı okuyan siz değerli okuyucularım bilirsiniz. Benim çapım bellidir, dil bilimi, Türkoloji ve edebiyat. Her zaman, herkesin yapabildiklerinin en iyisini yapması taraftarı olmuşumdur. Bir şeyler yaparken, üretirken en önemli noktalardan birinin haddini bilmek, çizmeyi aşmamak ve bunun da büyük bir erdem olduğunu bilirim. Buna özen göstererek bildiklerimin zekâtı, fitresi mahiyetinde de dilimin döndüğü, kalemimin yazdığına paylaşımlarım olur, fakat siyasetle işim olmaz. Olsa da bende saklıdır. Herkesin görüşüne saygım sonsuzdur. Siyaseti ehillerinden okumayı severim.

Bugün yazmak istediklerim siyasî bir değerlendirme ile yüreğimin isyanı olacak. Yazacaklarım ülkemizde yaşananları gördükçe, duydukça kahroluşumun yansımasıdır. Bunlar malumun tekrarından farklı bir şey olmayacaktır. Herkesçe bilinen şeylerdir. “O halde, herkes biliyorsa neden yazma gereği duydun?” diyebilirsiniz. Nedenini yazımın sonunda bulacaksınız.

Benimki cahillik. Bilen varsa söylesin! Çok merak ediyorum, acaba teröre ve teröriste bu kadar taviz vererek ona pazarlık yapma fırsatı veren başka bir devlet var mıdır? Ben hatırlamıyorum. Üstelik bu yapılanlar emsal olacak bir tutum değil midir? Bu tutum tüm terör örgütlerine cesaret vermeyecek midir? Böylesi bir barışın nesine sevinilebilir? Bebek katillerine güven olur mu? Soysuzun sözü nereye kadar geçerlidir? Verdiğiniz tavizlerin sonu gelir mi? Şerefsizliğin yansıdığı, barış(!) adıyla anılan bu gelişmeler, 5000 yılı aşkın geçmişinden beri özgürlüğünü ve onun verdiği onuru her şeyin üstünde tutarak bunu namusu bilen Türk ulusu için zül değil midir? Böylesine bir zillet, nasıl ve hangi akla hizmeten göğsünü gere gere barış adıyla anılır ve övünülesi bir başarı olarak

değerlendirilebilir? Halkının onca yürek yangınına ve suskunların haykırıışlarına(!) rağmen bunu başaran bu hükümete helâl olsun. Dünyada bir ilki başardılar.

Dedim ya çok cahilim, üstelik çok da meraklıyım. Bu meraklarımdan biri de şu: Acaba bizden başka meclisinde terörist zihniyetli yandaşları barındıran başka bir devlet var mıdır? Ben görmedim, duymadım, bilmiyorum. Dedim ya, cahilim. Batı hayranlığı ve yalakalığının yarattığı olgunlaşmamış zihniyet, kraldan çok kralcı kesilerek güya insan haklarından ve düşünce özgürlüğünden söz etmeye kalkışıyor ve bu sözlerin arkasına sığınıyor. Düşünce özgürlüğü, insan hakları diyenler yaptıklarıyla insan haklarına ters düşerse, sözleriyle başkalarının özgürlüğüne dil uzatır ve bunu yıkmaya teşebbüs ederse, bu nasıl bir hak, bu nasıl bir hukuktur? Buna nasıl göz yumulur?

Küfrettiği halkın verdiği vergilerden aldığı paralarla beslenen, yediği çanağa pisleyen, dokunulmazlık haklarına sığınarak sözüm ona insan hakları, düşünce özgürlüğü -ki bu da adamına göre şekillenen bir uygulama- adı altında salyalarını saça saça saldıranlar kim? Böyle cibilliyetsizleri bırakın meclise sokmayı adam yerine koyan, ciddiye alan, bu tür icraatlara göz yuman başka bir devlet var mı acaba?

Bu uygulamaların planlı yapıldığını artık bilmeyen kalmadı sanırım. Vatanını seven, onların istediğince akıl(!) olmayıp akli başında olan, onurlu adamların birer birer susturulması, içerilere tıklılması nedendi dersiniz? Onların satılmış vekiller kadar da mı söz söyleme hakları yoktu? Elbette yoktu... Çünkü onlar bu millete, ülkeye, vatana küfretmedi. Türklüğünü, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığını inkâr etmedi. Atatürk'ün adını gururla andı ve ona laf söyletmedi. Üstelik doğrular karşısında susmayı da onurlarına yakıştıramadılar. Sonuç olarak da susmayan ve susmaması gerekenler susturulmaya çalışıldı. Bunun bir ayağı da askerlere yönelik tutuklamalardı. O günlerde hükümete alkış tutan, askere kin kusan şakşakçılar şimdi susuyor utancından. Dünyanın sayılı askerî güçlerinden birinin acizliğini gördükçe eminim müsait yerlerine kına yakıyorlardır gelinen aşamadan dolayı.

Elimden bir şey gelmiyor, kendimi zavallı bir karınca gibi hissediyorum. Gücüm sadece duygularımı kısıtlamalı da olsa yazarak aktarmaya yetiyor. Gördüğümüz gibi yazdıklarım da malumun tekrarı. Kaldı ki yazdıklarım yazamadıklarımın yanında devede kulak. Buna rağmen yine de yazmak istedim. Dedim ya kendimi bir karınca gibi hissediyorum. Fakat bu karınca sıradan bir karınca değil. Taşdığı bir damla suyla İbrahim'e saldıran dev alevleri söndürme telaşındaki efsanevî karınca. İşte ben de onun yaptığını yapmaya çalışıyorum. Amacım bir damla su taşımaktır ülkemin, ulusumun yürek yangınına. Bilirim fayda etmez, söndürmeye yetmez bu yangını. Olsun en azından bilinsin ki TARAFIM

TARAFIM BUDUR...

Tahsin Melan tarafından yazıldı.
Salı, 07 Mayıs 2013 23:05 -

BUDUR.

Barışa evet, ama onursuzca değil. Hak edene cezasını vermeden değil. Korkunun gölgesinde değil.

Çaresizlikten değil. Çakalları, itleri aslan postuna büründürerek değil. Çehremizi yere düşürerek değil. Barışa elbette evet, ama şehitlerimizin kemiklerini sızlatmadan ve tarihimize leke düşürmeden.

Susmak, yanlışlara göz yummak ve zulme ortak olmaktır. Susmayalım ve yeri geldiğinde bangır bangır bağırarak tarafımızı belli edelim. Edelim ki meydan sahipsiz sanılsın. Uyanış ve diriliş hainin ensesinde varlığını hissettirsin.

Onurlu yarınlara doğru selam ve saygılarımla

Tahsin MELAN